

ПРЕДМЕТ ЗЛОВЖИВАННЯ ВПЛИВОМ ТА ЙОГО «СЛІДОВА КАРТИНА»

ЯКОВЧУК Іван Володимирович - аспірант кафедри криміналістики та судової медицини Національної академії внутрішніх справ України

ORCID: 0000-0002-8492-1370

УДК 343.98:343.35

DOI 10.32782/EP.2022.1.20

На підставі аналізу наукових джерел із криміналістики у статті визначено та досліджено предмет зловживання впливом та його типові сліди як базові елементи криміналістичної характеристики зловживання впливом.

Предметом зловживання впливом є неправомірна вигода (грошові кошти або інше майно, переваги, пільги, послуги, нематеріальні активи, будь-які інші вигоди нематеріального чи негрошового характеру, які обіцяють, пропонують, надають або одержують без законних на те підстав).

Важливим джерелом криміналістичної інформації у кримінальних провадженнях щодо зловживання впливом є слідова картина, яку складають: матеріальні та ідеальні сліди. Здійснено типізацію груп слідів, характерних для початкового та наступного етапу розслідування кримінальних правопорушень, передбачених ст. 369-2 КК України, визначено їх значення у побудові слідчих версій, спрямованих на встановлення обставин кримінального правопорушення та осіб, які його вчинили. Розроблено класифікацію ідеальних слідів зловживання впливом.

Ключові слова: неправомірна вигода, вплив, зловживання, криміналістична характеристика, предмет, сліди, розслідування.

Актуальність теми

Відповідно до ч. 2 ст. 9 КПК України прокурор, керівник органу досудового розслідування, слідчий зобов'язані всебічно,

повно і неупереджено дослідити обставини кримінального провадження, виявити як ті обставини, що викривають, так і ті, що виправдовують підозрюваного, обвинуваченого, а також обставини, що пом'якшують чи обтяжують його покарання, надати їм належну правову оцінку та забезпечити прийняття законних і неупереджених процесуальних рішень [12]. Ця засада є гарантією належного досудового розслідування, незважаючи на будь-які зовнішні впливи, стимули, загрози, втручання або публічну критику.

У той же час реформування правоохоронної системи не знайшла свого завершення щодо оптимізації органів досудового розслідування. У своїй професійній діяльності слідчий (дознавач) постійно стикається з активною протидією різних учасників щодо самого кримінального провадження (корупційно вмотивовані колеги, друзі, окремі особи начальницького складу), головна ціль яких не збігається з метою кримінального судочинства – встановлення об'єктивної істини у кримінальному провадженні.

Нині, в умовах інтенсивної боротьби з корупцією, у криміналістичній літературі усе ще залишаються не дослідженими предмет зловживання впливом та його «слідова картина», які відіграють важливу роль джерела фактичної інформації, що мають організаційне й тактичне значення для виявлення та успішного розслідування зазначеної категорії кримінальних правопорушень.

Мета статті – здійснення теоретико-методологічного аналізу сутності предмета зловживання впливом у структурі криміналістичної характеристики й вивчення криміналістичних особливостей його слідової картини.

Виклад основного матеріалу

Вплив на прийняття рішення особою, уповноваженою на виконання функцій держави, – це будь-яка дія, що полягає у здатності однієї особи вносити певні або суттєві корективи та зміни у процедуру чи порядок ухвалення рішення, що належить до компетенції особи, уповноваженої на виконання функцій держави, або у поведінку цієї особи. Зміст поняття «вплив» законодавець жодним чином не обмежує лише «впливом з використанням влади або службового становища», який є лише одним із способів вчинення цього кримінального правопорушення. Такий вплив полягає в тому, що службова особа завдяки своєму становищу вживає заходів до вчинення дій іншими особами (непідпорядкованими їй і які не перебувають у службовій залежності від неї), де використовує службовий авторитет, свої зв'язки зі службовими особами, інші можливості, обумовлені займаною посадою.

Предметом зловживання впливом є неправомірна вигода [2, с. 910–911]. Відповідно до ч. 1 ст. 1 Закону України «Про запобігання корупції» неправомірна вигода – це грошові кошти або інше майно, переваги, пільги, послуги, нематеріальні активи, будь-які інші вигоди нематеріального чи негрошового характеру, які обіцяють, пропонують, надають або одержують без законних на те підстав [6].

Під *грошовими коштами* розуміється готівка, кошти на рахунках у банках та депозити [7]. Відповідно до ст. 192 Цивільного Кодексу України (далі – ЦК України) грошима (грошовими коштами) є гривня й іноземна валюта [12]. Відповідно до Закону України «Про валюту і валютні операції» поняття «валютні цінності» означає, зокрема:

1) національна валюта (гривня): а) грошові знаки грошової одиниці України – гривні у вигляді банкнот, монет, у тому числі обігових, пам'ятних та ювілейних монет,

і в інших формах, що перебувають в обігу та є законним платіжним засобом на території України, а також вилучені або такі, що вилучаються з обігу, але підлягають обміну на грошові знаки, що перебувають в обігу; б) кошти на рахунках у банках та інших фінансових установах, виражені у гривні; в) електронні гроші, номіновані у гривні [4];

2) іноземна валюта: а) грошові знаки грошових одиниць іноземних держав у вигляді банкнот, казначейських білетів, монет, що перебувають в обігу та є законним платіжним засобом на території відповідної іноземної держави або групи іноземних держав, а також вилучені або такі, що вилучаються з обігу, але підлягають обміну на грошові знаки, що перебувають в обігу; б) кошти на рахунках у банках та інших фінансових установах, виражені у грошових одиницях іноземних держав і міжнародних розрахункових (клірингових) одиницях (зокрема у спеціальних правах запозичення), що належать до виплати в іноземній валюті; в) електронні гроші, номіновані у грошових одиницях іноземних держав та (або) банківських металах [4];

3) банківські метали: поняття «банківські метали» вживається у значенні, визначеному Законом України «Про державне регулювання видобутку, виробництва і використання дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння та контроль за операціями з ними» відповідно до якого під банківськими металами слід розуміти золото, срібло, платину, метали платинової групи, доведені (афіновані) до найвищих проб у зливках і порошках, що мають сертифікат якості, а також монети, вироблені з дорогоцінних металів [5].

Згідно з ч. 1 ст. 190 ЦК України *майном* як особливим об'єктом вважаються окрема річ, сукупність речей, а також майнові права та обов'язки [12]. Такі речі можуть бути предметом різних цивільно-правових (купівлі-продажу, дарування, найму тощо), так само, як і господарсько-правових (поставки, енергопостачання тощо) договорів.

Переваги – особливі привілеї, що створюють додаткові можливості для конкретних осіб, які вигідно відрізняють їх від інших. До переваг можна віднести, наприклад, без-

підставне надання чергової відпустки в літній період всупереч встановленому графіку.

Пільги – додаткові права або повне чи часткове звільнення від виконання певних обов'язків, що надаються окремим категоріям осіб (наприклад, звільнення від сплати комунальних платежів у будинках відомчого житлового фонду).

Послуги – діяльність виконавця з надання замовнику певного блага, яке споживається в процесі вчинення цієї діяльності. Послуги можуть бути матеріального (наприклад, ремонт квартири, транспортного засобу, побутової техніки) або нематеріального (наприклад, перевірка приміщення на наявність спеціальних технічних засобів негласного отримання інформації, надання професійних консультацій) характеру.

Нематеріальні активи – право власності на результати інтелектуальної діяльності, у тому числі промислової власності, а також інші аналогічні права, визнані об'єктом права власності (інтелектуальної власності), право користування майном та майновими правами платника податку в установленому законодавством порядку, у тому числі набуті в установленому законодавством порядку права користування природними ресурсами, майном та майновими правами.

Відповідно до п. 138.3.4 п. 138.3 ст. 138 Податкового кодексу України (далі – ПК України) перелічені шість груп нематеріальних активів:

1) права користування природними ресурсами (право користування надрами, іншими ресурсами природного середовища, геологічною та іншою інформацією про природне середовище);

2) права користування майном (право користування земельною ділянкою, крім права постійного користування земельною ділянкою відповідно до закону, право користування будівлею, право на оренду приміщень тощо);

3) права на комерційні позначення (права на торговельні марки (знаки для товарів і послуг), комерційні (фірмові) найменування тощо), крім тих, витрати на придбання яких визнаються роялті;

4) права на об'єкти промислової власності (право на винаходи, корисні моделі,

промислові зразки, сорти рослин, породи тварин, компонування (топографії) інтегральних мікросхем, комерційні таємниці, в тому числі ноу-хау, захист від недобросовісної конкуренції тощо), крім тих, витрати на придбання яких визнаються роялті;

5) авторське право та суміжні з ним права (право на літературні, художні, музичні твори, комп'ютерні програми, програми для електронно-обчислювальних машин, компіляції даних (баз даних), фонограми, відеограми, передач (програми) організацій мовлення тощо), крім тих, витрати на придбання яких визнаються роялті;

6) інші нематеріальні активи (право на ведення діяльності, використання економічних та інших привілеїв тощо).

Необхідно додати, що у п. 14.1.40. п. 14.1 ст. 14 ПК України називається ще один вид нематеріального активу – гудвіл (вартість ділової репутації) [3].

Обіцянка, пропозиція, надання або одержання вказаних цінностей (благ) безоплатно означає, що за них не отримують будь-яку грошову або іншу компенсацію їх вартості. Для встановлення заниженого вартісного визначення цінностей (благ) потрібно використовувати поняття ціни, яка є нижчою за мінімальну ринкову. Така ціна повинна бути нижчою від ринкової ціни, під якою розуміють ціну, за якою товари (роботи, послуги) передаються іншому власнику за умови, що продавець бажає передати такі товари (роботи, послуги), а покупець бажає їх отримати на добровільній основі, за умов, що обидві сторони є взаємно незалежними юридично та фактично, володіють достатньою інформацією про такі товари (роботи, послуги), а також про ціни, які склалися на ринку ідентичних (а за їх відсутності - однорідних) товарів (робіт, послуг) у порівнянних економічних (комерційних) умовах [2, С. 905–907].

Таким чином, неправомірна вигода зазвичай має економічний або фінансовий характер, однак може бути й нематеріальною. Важливо, аби правопорушник виявився у вигіднішому становищі, ніж перед здійсненням правопорушення, і аби таке поліпшення становища не було правомірним.

З аналізу 57 кримінальних проваджень, розпочатих за фактом вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ст. 369-2 КК України у різних регіонах країни (Київ, Харків, Івано-Франківськ, Львів, Одеса, Кривий Ріг), було встановлено, що при вчиненні зловживання впливом, предметами неправомірної вигоди зазвичай були готівкові кошти (68 %) у національному (21 %) та доларовому (71 %) еквіваленті.

Отже, предмет в загальній структурі криміналістичної характеристики розгляданого виду кримінального правопорушення посідає ключове місце, оскільки його ознаки дозволяють виділити певні зв'язки з підозрюваним, які обумовлені перш за все його інтересами та потребами. Враховуючи, що при вивченні зловживання впливом предмет злочинного посягання є початковим рупором у справі, то саме з аналізу неправомірної вигоди можна одержати інформацію, на підставі якої в подальшому будуть побудовані слідчі версії та сплановано операцію із затримання потенційного підозрюваного та подальше встановлення всіх обставин кримінального провадження.

«Слідова картина» включає ідеальні відображення і матеріальні сліди, як джерела видимих і невидимих, прогнозованих слідів, що утворилися в момент вчинення кримінального правопорушення [9]. Ф. П. Сова розглядав цю категорію як «...сукупність матеріальних змін, які є наслідками злочинної події; зміну обстановки, пов'язану з появою або зникненням предмета; зміну стану предмета (сюди увійшли як поява на предметах слідів-відображень, так і руйнування предметів; частини яких-небудь предметів (твердих, рідких, сипких); запахи людей, тварин, речовин тощо» [10, с. 77].

Аналізуючи матеріали кримінальних проваджень, було встановлено, що у 78 % випадків сліди виявлялися на місці вчинення кримінального правопорушення, а у 22 % – в інших місцях. Процесуальними джерелами доказів були такі:

1) *речові докази:*

– гроші, передані особі за здійснення впливу як предмет кримінального правопорушення (у протоколі обшуку, огляду місця події зазначають кількість купюр, їх номінал

і серійні номери), які опечатують у паперові конверти;

– мобільний телефон підозрюваного, сім-картки, карти пам'яті, носії з відеозаписами, системні блоки комп'ютерів та інші магнітні носії інформації.

Як показує практика з розслідування таких кримінально-караних діянь, цифрові сліди зловживання впливом зазвичай утворюються та зберігаються: 1) на носіях цифрової інформації (жорстких дисках персонального комп'ютера, ноутбука; флеш-носіях; внутрішній пам'яті мобільного телефону, смартфона, призначеній для збереження інформації користувача та завантажених програм тощо) у вигляді текстових файлів, зокрема електронні копії документів; 2) в електронній поштовій скриньці (наприклад, листи які містять інформацію щодо поштової адреси відправника, дати і часу відправлення листа та інші технічні відомості, важливі для визначення «Ір-адреси» джерела повідомлень); 3) під час зняття грошових коштів з банкомату (фотоматеріали із зображенням особи) чи перерахування їх з рахунку (наприклад, ІР-адреси входів до рахунків через систему Інтернет-банкінгу тощо); 4) на серверах операторів мобільного зв'язку (ідентифікатор сім-картки (IMSI), міжнародний ідентифікатор кінцевого обладнання (IMEI), типи з'єднання (вхідні та вихідні дзвінки), SMS: короткі текстові повідомлення тощо; дата, час та тривалість з'єднань));

– зразки хімічних препаратів, ватні тампони зі змивами з поверхонь долонь рук підозрюваного, рукавички, за допомогою яких оглянуто гроші під час огляду місця події та проведено освідчування, тампони зі змивами з поверхні робочого столу підозрюваного;

– платіжні квитанції (в разі, якщо неправомірною вигодою передавалася у безготівковій формі);

2) *документи:*

– протоколи: огляду та помічення коштів спеціальною хімічною речовиною; обшуку, огляду місця події, що підтверджують факт виявлення помічених грошей у підозрюваного; огляду речових доказів, що підтверджують інші обставини кримінального провадження;

– інші документи, які можуть бути використані як доказ фактів чи обставин, що встановлюються під час кримінального провадження: чеки, товарні ярлики, етикетки від предметів, переданих особі; рахунки ресторанів, готелів; що фіксують одержання квартири, кредиту, одержання або купівлю автомашини; ощадні книжки, поштові перекази та ін., що свідчать про передавання неправомірної вигоди; протоколи засідань, посвідчення про відрядження, що відображають факти незаконних дій, виконаних за неправомірну вигоду; що відображають дії особи, яка надає неправомірну вигоду за здійснення впливу; особисті записи затриманої особи, що фіксують ті чи інші обставини, пов'язані з одержанням неправомірної вигоди (листи, записки тощо) або із вчиненням протиправного впливу на іншу особу.

3) висновки криміналістичних експертиз, згідно з якими:

- на банкнотах та інших предметах, вилучених у підозрюваного, виявлено нашарування спеціальної хімічної речовини, що має спільну родову належність;

- ідентифіковано сліди рук особи, яка надала неправомірну вигоду, на окремих предметах обстановки кабінету службової особи (у разі повідомлення останньої про те, що зазначена особа ніколи не була в цьому кабінеті); службової особи на конверті або іншій упаковці з переданими поміченими грошима або іншими матеріальними цінностями; інших осіб, які брали участь в одержанні неправомірної вигоди [8, с. 22–23].

4) показання, тобто ідеальні сліди зловживання впливом, які недоступні для безпосереднього сприйняття слідчим (детективом), а тому можуть бути відтворені у ході проведення слідчих (розшукових) дій (далі – СРД) вербального характеру (допит) [1, С. 327].

Іншими словами – це сліди відображення, які залишилися в пам'яті людини (свідка, підозрюваного тощо), як результат сприйняття, запам'ятовування та відтворення конкретної інформації, пов'язаної з кримінальним правопорушенням. Залежно від змісту отриманих даних про кримінальне правопорушення та осіб, які причетні до нього, можна виділити такі категорії осіб:

а) які брали участь у вчиненні кримінального правопорушення, є його співучасниками; б) які були свідками під час отримання підозрюваним неправомірної вигоди, або були свідками певних домовленостей щодо події кримінального правопорушення; в) яким відомі обставини, що передували вчиненню кримінального правопорушення; г) які безпосередньо спостерігали за процесом підготовки, вчинення та приховування кримінального правопорушення. З проведеного аналізу матеріалів 57 кримінальних проваджень, розпочатих за фактом вчинення зловживання впливом, було встановлено, що типовими носіями ідеальних слідів є співробітники підприємств, установ, організацій, де було вчинено кримінальне правопорушення (100%); співробітники контролюючих органів (45,1 %); особи, з якими винного пов'язують особисті відносини (27,3 %); інші особи, які випадково стали свідками злочинної діяльності (14,9 %).

Зміст злочинної діяльності особи, що сприймалася та зберігалася свідомістю свідка, визначалася тим, що свідок, як правило, входив до середовища, в якому ця діяльність здійснювалася. Не виступаючи фактично об'єктом злочинного впливу, він відчував його безпосередній вплив у зв'язку з відхиленням фактично отриманого результату від раніше змодельованого зразку. Будучи елементом середовища, в залежності від фактору часу, останній відображав злочинну діяльність у повному або частковому обсязі. При цьому він був носієм такої інформації: про суб'єкт злочинної діяльності (про здійснення впливу на конкретну службову особу) (94,5% слідчих, 81,2% оперативних працівників); про об'єкти злочинної діяльності (92,3% слідчих, 89,1% оперативних працівників); про можливу мету злочинної діяльності (78% слідчих, 63,7% оперативних працівників); про результати злочинної діяльності, дані як про реалізацію мети злочинної діяльності, так і про утворення слідів злочинної діяльності (100% слідчих, 100% оперативних працівників).

За результатами проведеного опитування практичних працівників та аналізу спеціальної літератури, можна зробити висновок, що у цій категорії кримінальних прова-

джен, пошук слідів доцільно проводити як на місці затримання підозрюваних у зловживанні впливом, так і за місцем перебування посередників, у транспортних засобах та в інших місцях. При цьому процесуальні дії під час проведення тактичної операції із затримання підозрюваного повинні бути проведені сплановано, комплексно, одночасно, з урахуванням фактору раптовості.

Висновки

Отже, предметом зловживання впливом є неправомірна вигода (грошові кошти або інше майно, переваги, пільги, послуги, нематеріальні активи, будь-які інші вигоди нематеріального чи негрошового характеру, які обіцяють, пропонують, надають або одержують без законних на те підстав). Вивчення матеріалів кримінальних проваджень, розпочатих у різних регіонах країни (Київ, Харків, Дніпро, Кривий Ріг, Одеса, Івано-Франківськ, Львів,), продемонструвало, що у більшості випадків предметом зловживання впливом виявляються готівкові кошти (68 %) у національному (21 %) та доларовому (71 %) еквіваленті, а також безготівкові кошти (29 %), рухоме та нерухоме майно (10 %), цінні папери (2 %).

Важливим джерелом криміналістичної інформації у кримінальних провадженнях щодо зловживання впливом є слідова картина, яку складають: матеріальні та ідеальні сліди.

Основними носіями матеріальних слідів є: 1) речові докази, серед яких: а) гроші, передані особі за здійснення впливу як предмет кримінального правопорушення; б) мобільний телефон підозрюваного, сім-картки, карти пам'яті, носії з відеозаписами, системні блоки комп'ютерів та інші магнітні носії інформації; в) зразки хімічних препаратів, ватні тампони зі змивами з поверхонь долонь рук підозрюваного, рукавички, за допомогою яких оглянуто гроші під час огляду місця події та проведено освідування, тампони зі змивами з поверхні робочого столу підозрюваного; г) платіжні квитанції (в разі, якщо неправомірна вигода передавалася у безготівковій формі); 2) документи, серед яких: а) протоколи: огляду та помічення коштів спеціальною хімічною речовиною; обшуку, огляду місця події, що

підтверджують факт виявлення помічених грошей у підозрюваного; огляду речових доказів, що підтверджують інші обставини кримінального провадження; б) інші документи, які можуть бути використані як доказ фактів чи обставин, що встановлюються під час кримінального провадження: чеки, товарні ярлики, етикетки від предметів, переданих особі; рахунки ресторанів, готелів; що фіксують одержання квартири, кредиту, одержання або купівлю автомашини; ощадні книжки, поштові перекази та ін., що свідчать про передавання неправомірної вигоди; протоколи засідань, посвідчення про відрядження, що відображають факти незаконних дій, виконаних за неправомірну вигоду; що відображають дії особи, яка надає неправомірну вигоду за здійснення впливу; особисті записи затриманої особи, що фіксують ті чи інші обставини, пов'язані з одержанням неправомірної вигоди (листи, записки тощо) або із вчиненням протиправного впливу на іншу особу; 3) висновки криміналістичних експертиз, згідно з якими: а) на банкнотах та інших предметах, вилучених у підозрюваного, виявлено нашарування спеціальної хімічної речовини, що має спільну родову належність; б) ідентифіковано сліди рук особи, яка надала неправомірну вигоду, на окремих предметах обстановки кабінету службової особи; службової особи на конверті або іншій упаковці з переданими поміченими грошима або іншими матеріальними цінностями; інших осіб, які брали участь в одержанні неправомірної вигоди.

Розроблено класифікацію ідеальних слідів зловживання впливом. Вона включає сліди, що зберігаються у пам'яті чотирьох категорій осіб: 1) які брали участь у зловживанні впливом; 2) які були свідками під час отримання підозрюваним неправомірної вигоди, чи певних домовленостей щодо події кримінального правопорушення; 3) яким відомі обставини, що передували вчиненню кримінального правопорушення; 4) які безпосередньо спостерігали за процесом підготовки, вчинення та приховування кримінального правопорушення.

Типовими носіями ідеальних слідів є співробітники підприємств, установ, організацій, де було вчинено кримінальне право-

порушення (100 %); особи, з якими винного пов'язують особисті відносини (31 %); інші особи, які випадково стали свідками злочинної діяльності (8 %).

Література

1. Криміналістика: підручник / К. О. Чаплинський, О. В. Лускатов, І. В. Пиріг, В. М. Плетенець, Ю. А. Чаплинська. 2-е вид., перероб. і доп. Дніпро: Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ. Ліра ЛТД, 2017. 480 с.

2. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України / за заг. ред. О. М. Джужі, А. В. Савченка, В. В. Чернея. 2-ге вид., перероб. і допов. Київ: Юрінком Інтер, 2018. 1104 с.

3. Податковий кодекс України: Закон від 02 груд. 2010 р. № 2755-VI. *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17#Text>

4. Про валюту і валютні операції: Закон від 21 черв. 2018 р. № 2473-VIII. *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2473-19/print>

5. Про державне регулювання видобутку, виробництва і використання дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння та контроль за операціями з ними: Закон від 18 лист. 1997 р. № 637/97-ВР. *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/637/97-%D0%B2%D1%80/print>

6. Про запобігання корупції: Закон від 14 жовт. 2014 р. № 1700-VII. *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18/print>

7. Про затвердження Національного положення (стандарту) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» : наказ Міністерства фінансів України від 07 лют. 2013 р. № 73. *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0336-13#Text>

8. Розслідування прийняття пропозиції, обіцянки або одержання неправомірної вигоди службовою особою: метод. реком. / Чернявський С. С., Вознюк А. А., Дударець Р. М., Беленок В. П. та ін. Київ: Нац. акад. внутр. справ, 2016. 92 с.

9. Салтевський М. В. Криміналістика (у сучасному вигляді): підручник. Київ: Кондор, 2005. 588 с.

10. Сова Ф. П. Криминалистическая техника. Методические указания и практикум. Москва, 1965. 118 с.

11. Цивільний кодекс України: Закон України від 16 січ. 2003 р. № 435-IV. *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15/print>

12. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон від 13 квіт. 2012 р. *Верховна Рада України*. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>